

ση ὁ ἀνεμος, τὰ ἴδατα εἶναι γαλήνια. Προσθέτω δὲ τελευταῖον ὅτι ὅσοι, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των ὄντες προδιατεθειμένοι εἰς τὰ φθισικὰ πάθη καὶ ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ ἀδυναμίας (πρόδρομον τῶν πρώτων συμπτωμάτων) νομίζουσιν ὅτι θέλουν θεραπεύσει τὴν ἀδυναμίαν των ταύτην, (τὴν ὁποίαν ἀνάγουν εἰς ἄλλας τινὰς αἰτίας) λαμβάνοντες τῆς θαλάσσης τὰ λουτρά, δὲν κάμνουν ἄλλο εἶρη νὰ ταχύνωσι τὸ θλιβερὸν τέλος των. Ἐπειδὴ δὲ συχνοτάτη εἶναι εἰς τοὺς τόπους μας ἡ φθίσις, ἐκ τῆς ἀναπορεύκτου αἰτίας τῶν πληθυσμένων πόλεων, τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ἔξεων καὶ ἐθῶν, καὶ τῆς ἀδιαφορίας πολλῶν ὕγειονομικῶν ἀρχῶν, διὰ τοῦτο καὶ μόνον πρέπει νὰ ἐπαγρυπνώμεν πολὺ λαμβάνοντες τὰ λουτρά, διὰ νὰ μὴν ὑποπέσωμεν εἰς μέγα καὶ ἀδιόρθωτον σφάλμα.

Καθεὶς γνωρίζει ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔμβῃ τις εἰς ἀκριβεστέρας ἐκθέσεις περὶ χρήσεως τῶν λουτρῶν εἰς Περιοδικὸν φύλλον. διὸ περιορίζω ἐνταῦθα τὰς μικρὰς σκέψεις μου. Εὐτυχῆς δὲ ἂν ἡδυνήθην κ' ἐγὼ νὰ φανῶ χρήσιμος κατὰ τι εἰς τοὺς συμπολίτας μου.

Νικόλαος Ναρῖκος.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ἢ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Ἀρθρ. α΄.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου κυρίως συνίσταται εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῇ τὰς χρείας καὶ τὰς ὀρέξεις του. Αἱ δὲ χρεῖαι καὶ αἱ ὀρέξεις αὗται κυρίως θεμελιοῦνται εἰς ἀντικείμενα, ἢ κτήσις τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὰ συνήθως λεγόμενα πλοῦτη. Ἐπομένως ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλούσιος, ἔχει καὶ μεγαλῆτερα μέσα εὐτυχίας καὶ εὐζωίας.

Μὲ τὴν λέξιν πλοῦτη δὲν πρέπει νὰ ἐννοῶνται μόνον τὰ ὑλικά πράγματα, ὅσα δηλαδή ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀποκτήσῃ μεταβάλλων καὶ μετασχηματίζων, διὰ διαφόρων πράξεων, μέρη τινὰ τῆς ὕλης ἐξ ἧς σύγ.

κεῖται ἡ σφαῖρά μας, καὶ παράγων τὰ ὅποια κοινῶς καλεῖνται προϊόντα, ἀλλὰ δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ τὰ γενικὰ τῆς φύσεως καλὰ, ὡς ὁ ἀήρ, τὸ ὕδωρ, τὸ φῶς, καὶ τὰ ὀλιγώτερον ὕλικά ἀντικείμενα, ὡς αἱ ἰδέαι καὶ οἱ στοχασμοὶ βιβλίου τινὸς, καὶ ἡ διὰ τῆς σπουδῆς ἀποκτωμένη μίθησις κτλ.

Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις πῶς ν' ἀποκτήσῃ πλοῦτη, καὶ νὰ τὰ μεταχειρίζηται μὲ τὸν ἐπωφελέστερον τρόπον διὰ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς, καλεῖται ἡ πρέπει νὰ καλῆται Οἰκονομία. Ἡ λέξις αὕτη ἐτυμολογικῶς σημαίνει τὴν διάταξιν τοῦ οἴκου. Ἐκτείνον τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἀντὶ ἐνὸς οἴκου λάβε μίαν πόλιν, ἐν ἔθνος, ὁλόκληρον τέλος τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία γίνε-
ται ἀμέσως Πολιτικὴ ἢ Κοινωνικὴ Οἰκονομία.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου κυρίως ἔχει δύο ὅρια. Ἡ βάρβαρος κατάστασις ἀγρίων φυλῶν τῆς Παπαουσίας καὶ τῆς νίας Ὀλλανδίας ἀποτελεῖ τὸ ἐν, καὶ ἡ παρὰ τῶν φιλοσόφων ὀνειροπολουμένη ἰδανικὴ κατάστασις, τὸ ἄλλο. Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς φιλανθρώπους τῶν σοφῶν δοξασίας, καὶ ὅσα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔγραψαν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑπάρχει κλίμαξ τις βαθμηδὸν προχωροῦσα ἀπὸ τῆς ἀγρίας καταστάσεως μέχρι τῆς ἀκροτάτης εὐδαιμονίας, καὶ ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ φθάσωσι τὴν σήμερον εἰς ἔτι ἀνωτέραν παρ' ὅ,τι εἶναι κατάστασιν, διὰ μέσων οὐχὶ τοσοῦτον δυσκολοκατορθώτων, καὶ τῶν ὁποίων μέρος ἐφαντάσθησαν νὰ ἐκπληρώσωσιν οἱ φιλανθρωπότεροι ἡγεμόνες τοῦ κόσμου, ἂν καὶ αἱ περιστάσεις των δὲν τοὺς ἐσυγχώρησαν.— Ἀς φαντασθῶμεν ὅτι αἱ τέχναι, αἱ ἐπιστῆμαι καὶ ἡ φιλοπονία ἤθελον συνενωθῆν, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε δυνηθῆν ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων. Δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ πληθύνω-
μεν τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ Ὠκεανίαν, νὰ κόψωμεν τοὺς ἰσθμοὺς τοῦ Σουέζ καὶ τῆς Πανάμας, νὰ συνδέσωμεν τὰς κυριωτέρας πόλεις τῶν πέντε μερῶν

τοῦ κόσμου διὰ τῶν ἀτμοπλοίων, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν διωρύγων καὶ τῶν τηλεγράφων. Τούτων δὲ γινομένων, ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη ἤθελεν εἰσθαι τὸ ἄμεσον καὶ ἀναγκαῖον παρεπόμενον. Εὐθὺς ἤθελον πέσει τὰ περιττάγματα καὶ προσκόμματα ἅτινα μᾶς περιορίζουσιν ἤδη. Ὅλα μας τὰ ἔργα ἤθελον λαμβάνει τὴν φυσικὴν αὐτῶν ῥοπὴν. Ἐκαστος τόπος ἠδύνατο νὰ μεταλλάττῃ εὐκολώτερον μὲ τὰ ἐξωτερικὰ προϊόντα ὅσα ἡ Θέσις τοῦ καὶ τὸ εἰδικὸν τῶν κατοίκων τοῦ πνεῦμα συγχωροῦσι νὰ δόσῃ εὐθηνότερα ἢ ἀκριβώτερα. Τὸ ἐμπόριον ἤθελεν εὐκολυνθῇ μεγάλως διὰ τῆς βελτιώσεως τῶν μέσων τῆς μεταφορᾶς, ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἔργα. Αἱ προλήψεις, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἐθνῶν ἤθελον βελτιωθῇ διὰ τῆς ἐπιμιξίας. Κεντρικὸν συνέδριον ἤθελε προεδρεύειν εἰς τὰς κυβερνήσεις, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ἤθελον ἔρχεσθαι οἱ ἀντιπρόσωποι. Αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἤθελον φθάνειν εὐκόλως εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς· ὁλόκληρος ὁ κόσμος τότε δὲν ἤθελεν ἀποτελεῖν εἰμὴ μίαν οἰκογένειαν λαῶν συνηνωμένων διὰ τὴν κοινὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς· καὶ ἂν καταντήσωμεν εἰς λεπτομερέστερα, φανταζόμενοι τοσοῦτον προχωρημένον πολιτισμὸν, δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι τὰ μὲν προϊόντα τῆς γῆς ἤθελον διαμοιράζεσθαι ἐπίσης μεταξὺ τῶν καλλιεργητῶν αὐτῆς, αἱ δὲ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι ἤθελον προοδεύει πολὺ ταχύτερον, καὶ ἐπεκτείνεσθαι εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον; Φανταζόμενοι ὅτι κοινωνικὴ πρόνοια, εἰκὼν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤθελεν ἐπαγρυπνεῖν εἰς τὴν τύχην ὅλων τῶν τόπων, ὅλων τῶν ἀνθρώπων, πῶς δὲν ἠθέλομεν πεισθῇν ὅτι ἤθελεν ἐλλείπει τέλος ἢ φορικτὴ καὶ ἐλπεινὴ δυστυχία καὶ ἀθλιότης, διότι εἰς ἕκαστον ἤθελεν ὑπάρχειν ἡ μεγαλητέρα ἐξασφάλησις! εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν—ἡ ἀρμοδιωτέρα ἀνατροφή πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν σωματικῶν καὶ νοητικῶν του δυνάμεων, εἰς τὴν ἀνδρικὴν—ἔργον ἀνάλογον μὲ τὴν ἀξιότητά του

καὶ ἀνταμοιβὴ ἀνάλογος αὐτῆς· εἰς δὲ τὴν γεροντικὴν τελευταῖον—καταφύγιον καὶ ἀνακούφισις τῶν δεινῶν τοῦ γήρατος. Ἀλλ' ἀφίνοντες ἤδη τὴν πρόοδον ταύτην ἥτις εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀκόμη τῆς ἀνθρωπότητος, ἐρχόμεθα ν' ἀναπτύξωμεν μόνον τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη κατάστασιν μας, καὶ ποίας βελτιώσεις δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς αὐτήν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐξετάσωμεν πῶς γεννῶνται, διαδίδονται καὶ δαπανῶνται τὰ πλούτη, πῶς ὀφείλομεν νὰ διοργανίσωμεν τὴν κοινωνίαν μας ὥστε νὰ λάβωμεν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν φυσικῶν, διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν αὐτῆς δυνάμεων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κυριώτερον ἔργον τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.

Ἐξύπνησα... Καὶ ἄπορον τὸ βλέμμα ἀνατείνω...
Φλόγας πυρὸς ὀρμητικοῦ εἰς τὸ περίξ διακρίνω!
Κατὰ τῆς Σμύρνης τῆς καλῆς μὴ χορτασθεῖς ἀκόμα,
Ὁ Αἰόλος, ὡς φαίνεται, φθόνου νὰ ῥίπτῃ ὄμμα,
Μὲ τὸν Βορρᾶν ἤδη ζητεῖ αὐτὴν νὰ ἐκδικήσῃ...
Ὁ δὲ, μὲ λύσσαν τρομερὰν χωρὶς νὰ σταματήσῃ
Ὅρμα κατασπαράττων,
Ἀνοιγμ' ἀφίνων ὀπισθεν ἐλεεινῶν μνημάτων.

Πικρὸν—πικρὸν τὸ θάμα—Ὁ εἷς γεγυμνωμένος
Ἐξήρχετο τοῦ οἴκου του... Ὁδὲ ἐκπεπληγμένος,
Ὡς ὁ Ἰὼβ ἰστάμενος ἀντίκρυ τῆς οἰκίας,
Ἐστέναζε μὲ ἔμπλεα ὄμματα μετανοίας.
Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κρατῶν τὰ νεογνά του,
Ἠγνόμεν ποῦ τὸν ἔφερον μόνον τὰ βήματά του.